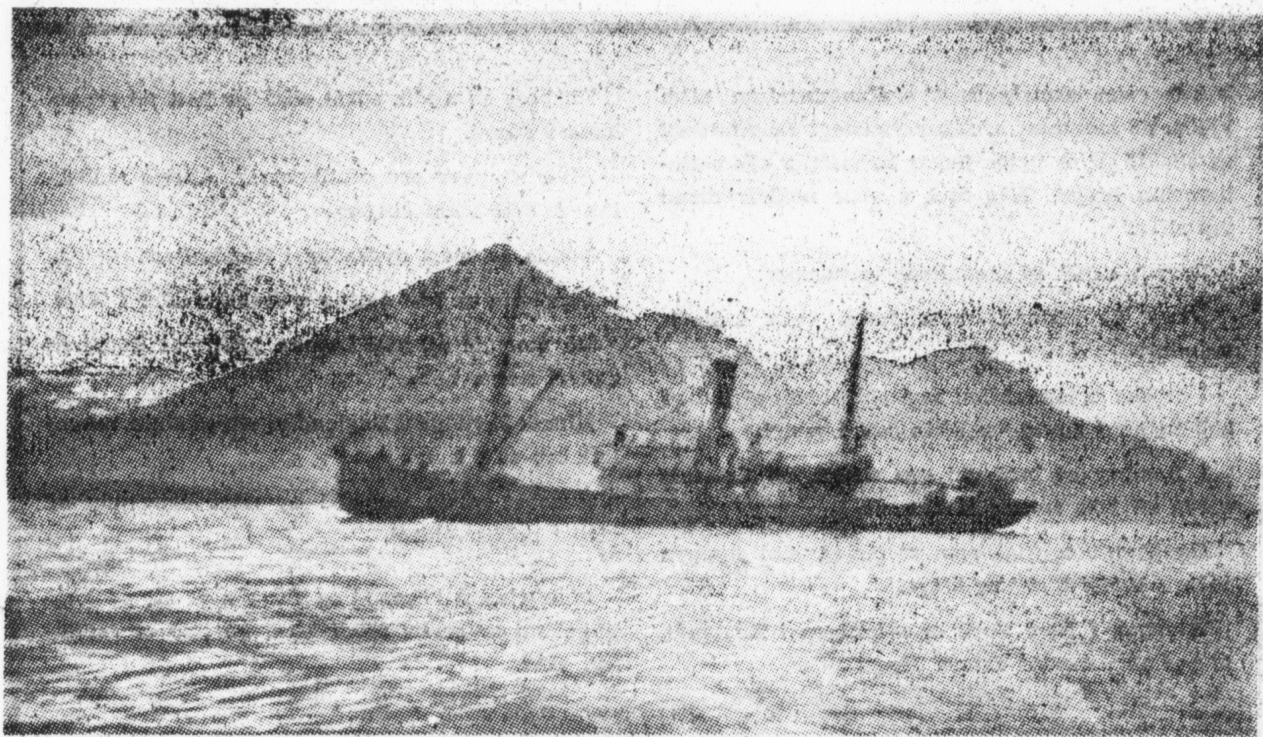

Vitaskipið Hermóður.

fékk, mjög illa. Nú hættum við sildveiðum og afskráðist ég á Seyðisfirði, en Scandia fór heim til Noregs.

Þá frétti ég það dag nokkurn, að útgerðarfélag væri að láta byggja bát í Noregi og yrði hann tilbúinn til heimferðar síðari hluta vetrar.

Af því að ég var orðinn nokkuð kunnugur í Noregi, var þess farið á leit við mig, að ég færi að sækja bátinn og samþykkti ég það. Ég réði mér háseta til ferðarinnar og svo fórum við. Við bjuggumst við, að báturinn stæði reiðubúinn, enda höfðu kaupendurnir fengið tilkynningu um það, að allt væri til reiðu eins og samningarnir um kaupin höfðu kveðið á um.

Við komumst á ákvörðunarstaðinn samkvæmt áætlun og spurðum til vegar að skipasmiðastöðinni. Þangað löbbuðum við svo í góðu veðri. Þegar við komum í hana, nam ég skyndilega staðar. Ég kann aðist við allt. Þarna stóðu þrír bátar í röð eins og ég hafði séð í draumi sumarið áður og þarna, í miðrið, stóð báturinn, sem ég var að sækja. Ég sagði við félagi mína

áður en við höfðum haft tal af nokkrum manni:

„Þessi þarna í miðrið er okkar bátur“.

Þeir stórðu undrandi á mig og einn sagði:

„Hvernig í ósköpunum geturðu vitað það?“

„Ég veit það“, svaraði ég.

Og það kom á daginn. Báturinn í miðrið var ætlaður okkur, en hann var alls ekki tilbúinn. Við höfðum verið blekkir til fararinnar, farið of snemma.

Mikið þvarg varð úr þessu við skipasmiðastöðina. Kaupendurnir höfðu staðið við alla sína samninga og kaupverðið komið í hendur skipasmiðanna fyrir löngu. En við þessu varð ekkert gert.

Við urðum að bíða í sex vikur eftir bátinum.

Og loks gátum við lagt af stað heim og gekk ferðin ágætlega.

Á VARÐSKIPUM OG VITASKIPUM

TVEIMUR árum síðar, eða 1927, fór ég alfarinn að austan og réðst á varðskipið Ægl, eða um leið og hann kom til landsins. Á því skipi

var ég óslitið til 1930, er ég fór í Stýrimannaskólann og tók farmannaprófið, en áður hafði ég tekið fiskimannaprófið. Eftir prófið fór ég á Þór og þaðan á vitaskipið Hermóð, sem stýrimaður og skipstjóri. Það er allmikil lífsreynsla að stunda flutninga fyrir vitana. Aðstaða til uppskipunar er sumstaðar mjög erfið og starfið því hættusamt og krefst aðgæzlu og dugnaðar jafnvel meiri en á flestum öðrum skipum. Vitaverðirnir eru einangraðir og gestakoma sannarlega ekki mikil. Enda verð ég að segja það, að það var einlæg gleði hjá vitavörðunum og heimilisfólki þeirra þegar við komum með vistir og annað. Það var eins og þeir mættu ekki af okkur sjá og vildu halda í okkur sem allra lengst. En okkur var aldrei til setunnar boðið, því að bæði urðum við að reyna að halda áætlanir, sem var mjög erfitt, vegna þess að sumstaðar gat það verið undir hælinn lagt hvort við kæmumst að vitunum, og svo varð að sæta sjávarföllum að komast að og einnig frá. Stundum kom það fyrir að ég kvaddi vitafólkið með hryggð